

Jegyzőkönyv egy fiktív gyülekezeti tanács megbeszéléséről Kr.u. 30 körül

A feljegyzések Szelim, Járed és Taddeus rabbik tanácskozását hivatott dokumentálni, mely a jeruzsálemi közösségben Kr.u. 30 elején elharapózott törvénytelenések megszüntetését irányozta elő.

- Szelim testvér! Ne felejtse el, ma nagyon fontos problémának kell végre pontot tennünk a végére.
- Egyetértek Járed! Sok kárt tud okozni a lelkesedés, amikor nem párosul bölcsességgel.
- Így igaz, testvér! Szükséges, hogy az érettebbek visszafogják a fiatalok túlkapásait. Jó ez a lelkesedés. Szükségünk van rá. De sajnos nem érzik a határokat és ezeknek a meghúzásában kell nekik segítenünk.
- A számból vetted ki a szót! Örvendetes, hogy zsinagógánk vezetése ennyire egységben van a jelenlegi helyzetet illetően. Ebből is látszik, mennyire Istentől van az, hogy igyekszünk jó útra terelni ezeket a lázadókat. Roppant kockázatos akkora túlzásokba esni, ahogy ennél a fiatalabernél is tapasztaljuk. Az ilyesmi csak kiégéshez vezet. Több kárt csinál, mint hasznot.
- Taddeus testvér is hamarosan megérkezik. Tegnap annyira felzaklatták a legújabb jelentések Jeruzsálem utcáiról, hogy kétségbeesve látogatott meg az esti imádság után. Személyesen is veszélyeztetve érzi az Istentől kapott elhívását e miatt a fiú miatt. Mindenképp meg kell nyugtatnunk, hogy kézben tartjuk a dolgokat az Úr segítségével.
- Ebből is látszik, hogy milyen rossz gyümölcse van az ilyesfajta radikalizmusnak, ami elkezdett terjedni szeretett közösségünkben. Nem szabad, hogy az ellenség megosztottságot hozzon ezzel. Sokakban félelmet kelt a sok megmagyarázhatatlan esemény. Ez jó gyümölcs lenne? Szétdobálni azt a gyülekezetet, amit maga az Úr hozott létre, sok tiszteletre méltó rabbi évszázados kitartásával. Meg kell védenünk Isten munkáját ezektől a szélhámosoktól.
- Shalom testvéreim! — Lépett be Taddeus. – Csakhogy eljött ez a nap is. Azt hiszem, legfőbb ideje rendet teremtenünk köreinkben. Már egyéb zsinagógák előljárói is kezdenek aggódni, hogy sosem áll többé vissza a régi nyugalom. Kétségbe vannak esve, hogy nem tudják folytatni a hitéletüket ilyen felfordulás közepette. Ma mindenképp olyan döntést kell hoznunk, amivel biztosíthatjuk, hogy tagjaink zavartalanul látogathassák az istentiszteleteket.
- Nyugodj meg Taddeus! Az Úr nemhiába ránk, idősebb testvérekre bízta a vezetést. Azért van ez így, hogy megóvhassuk az embereket az ilyen hirtelen fellángolások okozta káosztól. Nekünk adatott a hatalom arra, hogy megvédjük mindazt, amit eddig a Mindenható felépített közöttünk. Az Úr segedelmével, ezt véghez is fogjuk vinni. Testvérek, a mi felelősségünk, hogy megfelelő korlátokat állítsunk fel.
- Kint van a zsinagóga előterében a kulcsemler. Miatta indult el mindaz, amivel most küzdünk. Van egy pár számunkra különösen terhes történet, amiről meg kell kérdeznünk a fiatal tanítót. Legjobbnak azt láttam, ha személyesen járunk a végére, hogy mi a gyökere ennek a felfordulásnak. Sokkal tisztábban fogjuk látni a helyzetet a megbeszélés után, erről meg vagyok győződve.

Járed ekkor az ajtó után nyúlt, hogy behívja a lázadók vezetőjét. – Legyél szíves befáradni! –kezével a kint álló felé intett.

Lassú, de határozott léptekkel ment végig a 30 körüli férfi a széksorok között, majd leült az utolsóba. Kezei nyugodtan pihentek ölében. Otthon érezte magát, annak ellenére, hogy ekkor már a legkevésbé sem volt szívesen látott tagja zsinagógának. A tanács vezetője méltóságteljesen helyet foglalt a fő helyen.

- Tisztelettel köszöntök mindenkit a gyűlésen. Ennek a tárgyalásnak a célja, hogy minél hamarabb megoldást találjunk a jelenlegi állapotra. – Hosszan a fiatalemberre nézett, jelezve, hogy első sorban tőle várja a helyreállást. – Nem szaporítanám tovább szót. Beérkezett hozzánk egy sor jelentés mindenféle megmagyarázhatatlan eseményről, aminek a végére kell járnunk. Szerencsére minden illetékes jelen van. Tehát kezdeném az első bejelentéssel.

Szemtanúk arról számolnak meg, hogy ellene mentél hitünk egyik fő alapelveinek, az Úr szent napjának tiszteletben tartásának. Igaz ez az állítás? – fordult a hátsó széken ülő ember felé.

- Mindennél fontosabbnak tartom, hogy kövessem a Mindenható parancsait. Erre szántam az életem.

- Akkor tehát nem igaz, hogy szombaton olyan tevékenységet végeztél, ami nem megengedett a közösség tagjainak?

- Nem. – felelte. – Hacsak nem Isten ellenére van, hogy meggyógyítottam egy asszonyt, aki 30 éve szenvedett.

A tanács tagjai felsóhajtottak. Kényelmetlenül mocoogtak székeiken felháborodásukban. Sanda pillantást vetettek egymásra, mintha a férfi nem láthatná.

- Szerinted mi, ha nem ellenszegülés a törvénynek, hogy te csak úgy meggyógyítasz valakit az erőddel, minden engedély nélkül? Mellesleg óriási felbolydulást okozva ezzel? Az emberek úgy követnek, mintha próféta volnál. Mindenki inkább a csodákkal foglalkozik, mint a szent tekercsekkel. Aggasztó, hogy mennyire ezek a jelenségek vannak a szolgálatod középpontjában. Egyre többen gondolják, Isten követése csak mindenféle csodatettből áll. Teljesen eltereled az embereket az Úr útjairól. Azt fogják hinni, hogy most már szombaton is bármit szabad. Mert rád nyilvánvalóan nem vonatkozik a törvény! Lázadás mezejére vezeted a népet viselkedéseddel.

- Éppen ez a lényeg! Kiválóan fogalmazott a rabbi. Úgy rúgsz fel évezredekken át meghatározó szokásokat, mintha semmiben vennéd a közösség értékeit. Ez elfogadhatatlan! Ezen túl az is fenntarthatatlan, hogy nem lehet az alkalmat a megszokott rendben folytatni, amikor meglátogatod az összegyülekezést. Mindenki köréd áll, nem is hallgatnak az általunk kijelölt tanítókra. Egyszerűen akadályozod Isten munkáját ezen a helyen. A csodákról nem is beszélve. Ki adott neked felhatalmazást erre? És engedélyt? Kinek a tekintélye alatt végzed ezeket a jeleket? Ki ad ehhez befedezést? Nem lehet csak úgy össze vissza mindenkiért imádkozni! Főleg nem kézrátétellel! Ez borzasztóan nagy felelőtlenség! Ilyenkor, tudod testvér, beszennyezed magad. Akármi átragadhat...

A férfi arcán egy halvány mosoly derengett a mondat hallatán.

- Csak nem gondolod, hogy érinthetetlen vagy? – a megkérdezett csendesen hátradőlt, maga elé nézve. A tanács pedig elégedetten lapozgatott a bejelentések között, örülve, hogy így rápiríthatott a tudatlanra.

- Arról nem is beszélve, hogy ilyenkor a démonaikkal is közösséget vállalsz! Ki tudja milyen tisztátalanok azok az emberek, akiket megérintesz!

- Már, amikor megérinti őket! Vannak feljegyzések itt szembeköpésről is. – erre felhorkant a többi tanácsstag. – Volt ilyen is? Felelj!

- Igen. Az egyik alkalommal a tenyerembe köptem, sarat csináltam, majd az ember szemére kentem. A beteg abban a pillanatban visszanyerte látását. Hihetetlen öröm volt látni... – élte bele magát a mesélésbe a fiatal férfi. Szemei csillogtak, ahogy a következő mondathoz nyitotta volna a száját.

- Szóval nyíltan megvallod, hogy veszélyeztetted a saját egészségedet és a másokét azzal, hogy ráraktad ezt a sarat a szemére? Elnézést, de van fogalmad arról, hogy milyen kockázatokkal jár egy ilyen közvetlen érintkezés?

– Én csak azt követtem, amit éreztem, hogy tennem kell, annak az embernek a gyógyulásához.

- Az ilyen éretlen viselkedést mielőbb abba kell hagyni, nehogy követőkre találjon! – teszi hozzá Taddeus.

- Ehhez már késő, testvérem! Már van egy csoport, úgynevezett tanítványok, akik ugyanazt a hóbortos életet élik, amit ő. Mind az utcákon kóborolnak és tanítanak. Nincs rendes munkájuk. Csak járnak városról városra és utánozzák, amit ettől a férfitől látnak. Róluk is érkezett már egy pár megjegyzés. Nemrégiben kalászkokat tördeltek szombatnapon. Ebből is látszik, milyen ragadós a rossz példa. Felháborító, hogy milyen gyorsan terjed ez az elfogadhatatlan magaviselet. A napnál világosabb, hogy ennek véget kell vetni, mielőtt visszafordíthatatlanná válna.

- Testvéreim, mielőtt előreszaladnánk, szeretném elétek tárnai a legfelháborítóbb tettet ennek az embernek. Egy pár hónapja állítólag meggyógyított tíz leprást. – ekkor egy pár másodperc szünetet tartott, hogy minden tag érzékelhesse mondandója súlyát. – Soha senki nem gyógyított meg ebből a nyavalyából eddig senkit. Ez egyszerűen képtelenség!

- Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a jeruzsálemi tanúkat! Az ilyen lázadók sokszor tudják a kulcsot titkos erőkhöz. Nem kizárt, hogy megtörtént tényleg az említett eset. – vetette közbe Taddeus. A többiek ettől még inkább összezavarodtak. Ezzel együtt pedig nőtt félelmük is, ami még eltökéltebbé tette őket.

- Ha mindenféle erővel dolgozik, az megmagyarázza, hogy miért tud annyi embert befolyásolni. Az emberek elvesztik az eszüket, amikor találkoznak vele. Mintha varázsereje lenne, akárcsak a fáraó mágusainak. Csak úgy követik tömegek az utcán. Hallani akarják. Már a közrend is veszélyben van. Nem tudhatjuk, hogy Róma mikor sokall be és áll bosszút a szabálytalankodásokért rajtunk. Emiatt az egy ember miatt. Ezt ebből a szempontból sem hagyhatjuk.

- Taddeus testvér, térjünk vissza a leprás esethez!

- Elnézést, testvér! Valóban, előbb ezt vizsgáljunk meg tüzetesen!

- Azt kellene mindenekelőtt belátnia lázadó testvérünknek, hogy mekkora bünt követ el, amikor a Mózes által ránk hagyott törvényt lelkiismeret-furdalás nélkül áthágja. Mindössze azért, hogy hóbortos ötleteit megvalósítsa. Mióta tartjuk a tisztas távolságot a tisztátalan emberektől, annak érdekében, hogy megvédjük a közösségeinket, családjainkat? Évezredek

óta így van, hogy el vannak választva a társadalomtól az ilyenek. Ez nem véletlen. Most csak úgy jön valaki, aki azt hiszi, bármit megtehet és keresztülgázol minden eddigi életbevágó szabályon. – dühében ekkor a vádlott felé fordult, szemei szikráztak. – Hány embert fertőzhetsz meg csak te egyedül, ha rád ragad ez a szörnyű kor? Nincs benned egy csipetnyi megfontoltság sem? – fordult ki magából kissé Járed.

- Nyugodj meg testvér! Kézben tartjuk a dolgokat, minden szükséges lépést megteszünk, hogy ilyen a jövőben ne fordulhasson elő!

Járed ekkor visszasüppedt székébe, aminek a szélére csúszott felindultságában. Szakállja is lassan visszasimult mellkasára. Szelim vette át a szót.

- Szeretnék megkérni, hogy válaszolj a rabbi felvetéseire! Valóban találkoztál leprásokkal a törvény ellenére?

- Igen.

- Hogy jelentheted ezt ki ilyen nyugalommal?!

- Miután elköszöntem tőlük, mind meggyógyultak. Eldeformálódott testrészeik visszánöttek. Ezt történt.

- Micsoda? Nem csak közel mentél hozzájuk, hanem meg is érintetted őket? Van fogalmad milyen fertőző ez a betegség, akár távolabbról is? Aki elkapja, az biztosan meghal és hátralévő élete is csupa gyötrődés lesz.

- Hallottad, testvér! Mind meggyógyultak. – nyugtatgatta társát a rabbi.

- Ez akkor is óriási felelőtlenség! Mi lett volna, ha nem? Ilyen még nem történt azelőtt! Ez nem más, mint város egészségének ésszerűtlen kockáztatása. Az ilyen embert ki kell rekeszteni! Járed újra megfeszülve hajolt előre. Minden vonásából tükröződött a zaklatottság.

- Szerintem hallgassuk meg az illetékest, hogy pontosan mi történt, mielőtt messzemenő következtetéseket vonnánk le. – Odafordult a férfihez, aki némán nézett maga elé. – Hogyan történt ez az eset?

A vádlott lassan felemelte a fejét. Végigkémlelte a tanács tagjait. Egyesével mélyen a szemükbe nézett.

- Jeruzsálem felé tartottam éppen. Nem a főúton jöttem, hanem a falvakon át. Az egyik kis falu határában szembejött velem a tíz leprás. Megijedtek egy kissé, hogy nem rohanok el. Ők kezdtek hátrálni. Odaszóltak, hogy könyörüljek rajtuk. Gondolom némi adományt reméltek. Vagy hallották a csodák hírét. Mondtam nekik, hogy mutassák meg magukat a papoknak. Mire odaértek, meggyógyultak. Aztán...

- Köszönjük, elég lesz ennyi. Ebből a beszámolóból jól láthatjuk ennek a felelőtlen viselkedésnek a legfőbb jellemzőit. Először is! Amikor az ember meglátja, hogy leprások vannak közelében, azonnal tanácsos az ellenkező irányba indulni. Vagy rájuk kell parancsolni, hogy tűnjenek el az útból. Nincs joguk mutatkozni lakott területeken. Csak elrontják a látványt, zavarnak borzalmas bűzükkel. Undorítóak és a legfontosabb, rendkívül fertőzőek. Pusztán ugyanarra a talajra állni, ahol ők jártak, teljes istenkísértés. Hányan veszttek oda úgy, hogy megpróbáltak ezeken a szerencsétleneken segíteni. Isten ítélete van rajtuk. Bűneik tisztátalansága ezt az átkot hozta rájuk. Nincs is értelme foglalkozni velük, ha már Isten is elvetette őket. Te pedig feljűk fordultál, ahelyett, hogy a szabályoknak

megfelelően otthagytad volna őket? Ha jól értem, közelebb is mentél hozzájuk, hogy beszélhess velük. Csak nem meg is érintetted őket? Akkor te is tisztátalanná lettél, mert aki tisztátalant érint meg...

- Engedd meg, hogy válaszoljon! – fordult a vádlott felé a rabbi.

- Nem, tanító. Arra itt nem volt szükség.

- Felháborító ez az arrogancia! Még jó, hogy nem csak ilyen tagjai vannak a közösségnek. Már rég elpusztult volna Isten népe.

- Vizsgáljuk meg a beszámoló többi részét is, kedves egybegyűltek! Utána ezek a betegek a tanácsodra bementek a városba az évezredek által megtartott tiltás ellenére. Ez sok oldalára rámutat a felbujtó tevékenységnek. Ezek az emberek nemhogy nem mertek figyelmeztetni téged, hanem úgy követtek, mintha a szavadnak nagyobb súlya lenne, mint az ősi szabályoknak. Amelyeknek a többségét Mózes atyánk hagyta a népünkre. Ezzel veszélyeztették egy egész város lakosságát.

- Ismét közbe kell szúrnom, hogy megtisztultak a beszámoló értelmében ezek a nyomorultak. – vetette közbe Szelim.

- Hallottuk mindannyian a felvetést. De hozzá kell tenni, hogy ez nem feltétlenül fedí a valóságot. Nem tudja senki bizonyítani. Csak kétes beszámolók keringenek erről. Az utca népe terjeszti ezeket a mendemondákat.

- Azt kell, hogy mondjam, számtalan ember volt a zsinagógában, amikor a meggyógyultak és az akkorra több száz fősre duzzadt kíséretük, megérkeztek. Valóban nyoma nem volt a betegségnek rajtuk. Saját szememmel láttam, egy pár igen tiszteletreméltó rabbival együtt. El kellett fogadjuk, hogy akármilyen szintű is volt azelőtt a nyavalyájuk, mind tökéletesen helyreállt testben álltak a papok elé. Az összegyűltek csak úgy záporozták ránk a kérdéseket – „Ugye, hogy ilyet csak Isten tehet? Ki az, aki ezt velük művelte?” – és ehhez hasonlókat. Meglehetősen nehéz helyzetbe sodortál minket ezzel, fiatalember! – fordult újra a hátsó széksor felé a rabbi. – Csapatokban indultak az emberek elé, hogy köszöntsenek mint Messiást. Elképesztő, hogy milyen befolyásolható a nép! Egy pár csoda és máris elvesztik a józan ítélőképességüket. Felbolydultak és ki tudja, mit csináltak volna, ha közbe nem lépünk. Sok köztük a zelóta is, aki csak egy ilyen helyzetre vár. Már kész is a lázadás. Aztán a helytartó minket fog még inkább bekorlátozni. Egy olyan ember miatt, akinek semmilyen tette nem tartozik a mi misszióinkhoz. Ezt nem hagyhatjuk...

- Ha véletlen nem működött volna az a természetfeletti erő, bármilyen is legyen az, óriási bajt okozott volna. Ilyen bölcstelenséget többé nem tehetsz! Egy másik fiatal szolgáló sem tesz ilyesmit! Tanulhatnál tőlük! Vagy talán te különbnek tartod magadat a társaidnál? Akik rendszeren kutatják az írásokat, beszámolnak arról, hogy hogyan növekednek az Isten ismeretében? Nem elhanyagolható az sem, hogy ők mind hűek a szertartásokhoz és Mózes törvényéhez. – az utolsó mondatot félhangosan fűzte hozzá a tanító.

Mély hallgatás a válasz. Ezzel úgy vélte a tanács, hogy magát válaszolta meg a kérdés.

- Az ilyen ember maga fölött mondja ki az ítéletet magaviseletével. Egyszerre mondasz ellen Mózes törvényének, az ősi hagyományoknak, a józanésznek és vallási vezetőid tekintélyének.

- Számos fiatal tanítványunk van, akik szintén járják a falvakat tanítva a népet a törvényre, de mindegyik ügyel arra, hogy tekintély alatt végezze a misszióját. Ez sajnos semmilyen

szempontból nem mondható el sem rólad, sem tanítványaidról. – fűzte hozzá Taddeus és megigazította szakállát.

- Azt gondolom, hogy legfőbb idő döntést hozunk ezzel a jelenséggel kapcsolatban. – sürgette társait Szelim.

- Úgy vélem, az egyetlen célravezető határozás, ha megtiltjuk, hogy a továbbiakban szabályellenesen viselkedjen, vagy arra bátorítson másokat.

- Egyetérték. – bólogatott Taddeus. – Mostantól szerényen tanulmányozza az írásokat a többi tanítványunkhoz hasonlóan. Ha kitartóan keresi az Úr útjait, egyszer akár megbecsült tanító is lehet. Ez a lelkesedés, ha bölcsességgel is párosul, akkor még egyszer oszlopos tagjává teheti a közösségnek.

- Szívemből beszéltél, Taddeus! Én is támogatom azt, hogy többé ne fordulhassanak elő ilyen kellemetlenségek. Hangsúlyozom, hogy mostantól inkább az ismeret megszerzésére fordítsa ezt a nagy fellángolást. Maradjon a vezetői befedezettsége alatt, hogy nehogy az előbbiekhöz hasonló problémák újra bekövetkezessenek.

- Akkor összefoglalnám a zsinagóga határozatát. –fordult a hátul ülő férfi felé a tanács fő embere. – Arra jutottunk, hogy az elkövetkezendőkben szükséges, hogy felfüggeszd a tanítást, az úgynevezett tanítványaiddal való közös missziós utakat és a kétes gyógyítási csodák művelését. Hisszük, hogy Isten bölcsessége vezérelt bennünket ebben is. Ez a tiltás a te javadat is szolgálja. Nélkülözhetetlen, hogy korlátokat állítsunk fel a te érdekedben. Később hálás leszel előljárodidnak ezért. Őszintén reméljük, hogy ezzel közösségünk újra visszatérhet a korábbi életritmusába és végezheti az Úrtól kapott feladatát.

A fiatal férfi hallgatott továbbra is. Egy bólintással tudomásul vette a döntést. Majd felállt, hogy elhagyja a tanácsstermet. Tanítványai már várták Márta házában.

- Jézus! Mielőtt távoznál... – jutott eszébe Szelimnek egy újabb gondolat. – Egyet nem értek még. Hogy lehet, hogy nem féltél, amikor leprásokkal találkoztál? Akár te is elkaphattad volna. – Csend ült a teremre. Csak az írnok tollának sercegése hallatszott. – Válaszolj, kérlek! Ekkor az ifjú tanító arca kissé kisimult. Felnézett.

- Én vagyok a fertőzőbb.

Jegyzőkönyv kiegészítés kr. u. 78.

A fent részletezett megbeszélés eredményesnek bizonyult. Sikerült hiánytalanul betartatni a meghozott határozatot, a lázadók csoportjait pedig visszafogni. Ettől a naptól fogva folyamatosan csökkent a kétes eredetű erők megnyilvánulása a város utcáin. A megbotránkozást keltő gyógyulások száma is hamar visszaesett, ahogy a lázadás központi alakja felhagyott botrányos viselkedésével. Rendes istenfélő emberhez illő módon letelepedett, nem folytatta viszontagságos vándorló életét. Engedelmesen alávetette magát vezetői tanácsának. Csak akkor tanított, ha arra felkérték, de még akkor is csak a zsinagóga előljárója által kijelölt szentírásrészleteket olvasta fel. Többé soha nem fűzött ezekhez istenkáromló magyarázatokat, mint egykor fiatal korában. A gyűlést követően, csak akkor gyógyított, ha azt felettesei indokoltnak látták. Azonban ők arra jutottak, hogy jobban teszi,

ha nem ilyen területeken gyakorolja magát, hiszen az ilyen erőnek sem az eredetét, sem pedig bölcs használatát nem ismeri senki, még a legtanultabb rabbik sem. Ezért célravezető, ha az egyszerű tanító nem kísérleteik ilyen veszélyes dolgokkal. Ő pedig bízva előljárói Istentől kapott érettségében, inkább a mindenki által elfogadott formában élte meg a hitét.

Rendszeresen látogatta az összegyülekezéseket, fizette a tizedet, támogatta a vezetőit, és nagy odaadással tanulmányozta az írásokat. Különös tekintettel a messiásról szóló ígéretekre. Nagy reménye volt Izrael népének megszabadulásában, és eltökélten várta a szent napot, amikor Isten kiválasztottja megjelenik. Szerény, Istennek tetsző életet élt Mózes törvényei és az ősi hagyományok előírásait követve egész hátralévő életében. Visszatért otthonába és folytatta apja ácsműhelyében a munkáját.

A közösség követendő mintaként emlékezett meg a testvéréről a búcsúztatáson. Közeli hozzátartozói is sorra arról tettek bizonyosságot, hogy milyen eltökéltséggel tanította őket is a Mindenható törvényeire és kiváló magaviseletre. A szertartás vezetője pedig példaként állította személyét az egybegyűltek előtt, bemutatva milyen az, amikor valaki lelép a lázadás útjáról, engedelmeskedve az érettebbek iránymutatásainak, sok jó gyümölcsöt terem.

Közösségünk őrizni fogja emlékét Názáreti Jézusnak, tudva, hogy mindannyian feltámadunk a nagy napon. Kitartással várjuk, míg Isten küldötte, a Messiás eljön és beteljesíti mindazt, amiben szeretett testvérünk is olyannyira reménykedett. A Mindenható oltalma legyen népünkkel!